

DENİZ POYRAZ
Emine'nin Yanında Konuşulmayacak Şeyler

DENİZ POYRAZ 1991'de Lüleburgaz'da doğdu. Lise öğrenimini Lüleburgaz Anadolu Lisesi'nde tamamladı. Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki mühendislik eğitimini yarıda bırakarak Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü'ne kaydoldu. Mezun olduktan sonra Marmara Üniversitesi'nde Yayıncılık Yönetimi alanında yüksek lisansa başladı. Eleştiri, makale ve röportaj türündeki çalışmaları *Ayrıntı*, *Duvar*, *Evrinsel Kültür* gibi dergilerde, *BirGün* gazetesinde ve kitap ekinde, ayrıca *Bianet*, *İyikitap* gibi çeşitli internet sitelerinde yayımlandı. Edebiyat alanında çalışmalarını sürdüren yazar İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 2581 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 444

ISBN-13: 978-975-05-2341-0

© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2018, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

DENİZ POYRAZ

Emine'nin Yanında Konuşulmayacak Şeyler

İÇİNDEKİLER

pul biber yangını.....	7
yuğ.....	29
kâşif.....	39
yara.....	67
solo.....	77
fındıkların altında.....	89
emine'nin yanında konuşulmayacak şeyler.....	107
milenyum'a girince uyandı babaannem.....	119
salih.....	127
mahalle.....	133

pul biber yangını

“Küçük Prens’in koyunu, çiçeği yedi mi sence?”

Küçük Prens’in amına koyayım, dedim içimden. Ölmeden önce düşünmek istediğim son şey, beyinsiz bir koyunun çiçek yiyip yemediğiydi.

Alelacele sardığım çiftliden derin bir duman aldım. Kâğıt, nefesimle beraber cazırdarken, kafamı uzatıp çatıdan aşağı baktım: Manzara, kent minyatürleri gibi bölük pörçük; her şey noktasal ve alabildiğine küçüktü. Galiba biraz tırstım. Yavaş hareketlerle kıçımı kiremitlerin rahatsız ama güvenli eğintilerine bıraktım.

Prensın otla koyunla ne işi olurdu ayrıca? Hep çobanlık hayali vardı da, velet yoksa ailesinin baskısıyla mı prens olmuştu? Bir insan, fitratına ters bir şey yaptı mı kanım tersine tersine akmaya başlıyordu. Kitabın kapağını anımsadım. Velet, göz yakacak kadar sarıydı cidden. Anne İngiliz ya da Alman, baba da Fransız olmalıydı. Müteessir duruşuna, ebleh suratına bakılırsa sümsüklüğünü babasından almıştı. Azıcık anneye çekse belki daha itibarlı işlerin peşinde koşardı. Ama o bön bakışları, zevksiz kırmızı papyonu babasının memleketini bağırıyordu.

Sarı velet kafamı fena bozmuştu giderayak. Cigaradan bir duman daha aldım. Doğrulup yeniden aşağı baktım: Bu kez çekilmedi kanım, titremedim, korkmadım...

* * *

“Bir kadın uğraşsa bile bundan daha gösterişsiz olamaz,” diye düşünmüştüm o an. Bok sarısı kolsuz tişört, aşağı yukarı otuz altı beden kot pantolon, kirli beyaz bez ayakkabılar ve göz kapağındaki yarı mat farı saymazsak, neredeyse sıfır makyaj... Böyle bir kadın gördüğünde insan başka ne düşünebilirdi ki? Tişörtünün sırtında küçük bir sökükle görmüştüm sonradan. Hatun beni sallamıyor muydu yoksa? Sallamasa ne diye buluşma teklifimi kabul etmişti? Ben ne diye böyle bir kadına buluşma teklifinde bulunmuştum? Bunca kaos ve kargaşa bünyeme iyi gelmeyecekti. Birami içerim, hesabı kapatıp kalkarım, sonra sen sağ ben selâmet, diye geçirdim içimden. Hem bir saat sonra Adana Demirspor’un maçı vardı ve bu sene kafaya oynuyorduk...

Kadın, oturduğu yerden etrafı süzüyor, göz göze gelince inceden tebessüm ediyor, bir şey anlatmıyor, anlatacağa da benzemiyordu. Mekânın atmosferinin yapış yapışlığından, fondaki müziğin kasvetli tınısından, Kadın’ın inatçı suskunluğundan fenalık geçirecektim. Garson, sağ olsun, bunaldığımı fark edip tepedeki vantilatörün fişini prize taktı. Azıcık serin vurunca içim biraz ferahladı. Gene de muhabbet açmak lazımdı, usulen girdim lafa: “Eee,” dedim, “kimsin bakalım, necisin?” Güldü. “Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu. Bir ‘Haydaaa!’ çektim içimden. “Nasıl bi insansın yani,” dedim. “Buna senin karar vermen gerekmiyor mu?” dedi. “Galiba,” dedim, “soru soruyu açıyor, biz konuşamayacağız senle.” “Bak,” dedi, “konuşmak anlaşmak demek değildir, önce bu konuda bir anlaşalım.”

‘Bak’lı ‘mak’lı, ‘dır’lı ‘dir’li konuşmasına inceden ayar ol-

muştum; ama sahici tavrı yakalamıştı beni. O sıra elimi Arjantin bardağın terli ve bombeli yüzeyinden kurtarıp avuçlarının içine aldı. Dudaklarına götürdü. İşaret parmağımdan öptü. Minik bir asit damlacığı ensemden kuyruk sokumuma süzülüp aktı. Azıcık da yaktı. Top, defansın şaşkın bakışları arasında beyaz çizgiyi geçti, hakem orta yuvarlağı gösterdi. Elektronik tabela değişti: 1-0.

“Bak,” dedi Kadın, “Facebook’tan arkadaşlık isteği gönderirken aklından tam olarak ne geçiyordu bilmiyorum ama...” “Hiçbir şey,” dedim, “öyle denk geldi işte...” “Açık konuşalım,” dedi, “senden hoşlandım. Tatlı çocuksun. Sen de beni beğendin belli ki. O zaman şu konuda bir anlaşalım: Formaliteleri bırakıyoruz. ‘Kimsin, necisin’ filan, bunlar eski laflar. Kimse kimsenin ne olduğuna bakmaz gerçekte. Herkes kafasındaki ilişkiyi yaşar. Bu ön kabulde fayda var, ikimiz için de.” Kadın tak tak saydırırken garson geldi, boşları topladı; yorgunluğunu ele veren ter kokusu, vantilatörden güç bulup buram buram yayıldı, suratımıza vurdu. “Açık sözlülüğün acıktırdı,” dedim, “bir şeyler söyleyelim mi?” Beni tınmadı, direkt garsonla muhatap oldu: “Menünüzde neden doğru dürüst sebze yemeği yok? Hiç vegan, vejetaryen müşteriniz olmadı mı?” Hımbıl garson, yaşadığı ufak çaplı sarsıntıyı atlatmaya çalışırken yetiştim lafa: “Yakışıklı kardeşim,” dedim, “bize otlu beyaz peynirli taze soğanlı gözleme, yanına da süzme yoğurt ekleyiver, çift servis sana zahmet.” Yolunu bulup bir acılı Adana yediririm bu kıza, skoru da 1-1’e getiririm, diye düşündüm. Adana deyince kafamda şimşek çaktı. Saate baktım. İkinci yarının ortaları oynanıyor olmalıydı. Telefonun uygulamasından skora baktım. Öndeydik. Pote döktürüyordu maşallah. Herif Allah’ın lütfuydu resmen! *Şampiyonluk yakın, mangalları yakın!*

Demirspor attıkça Kadın da güzelleşiyordu sanki. Gözlemesini yerken gözleri kömür kömür parlıyor; bembeyaz bir

aydınlık teninden mekânın loşuna doğru yayılıyordu. İçimde Kadın'a dokunma, sarılma, öpme isteği uyandı. "Höst ulan!" dedi bir yanım. "Oğlum," dedi öbür yanım, "hadi geçmiş olsun..."

Mekândan kalktık. Kurtuluş'un Dolapdere'ye kıvrılan yollarında dolaşmaya başladık. Tinercisi, travestisi, torbacısı... Sokaklar tekinsiz, insanlar uğursuz gözüküyordu. Kadın tınlamıyordu. Kadın, yeraltı dünyasının kutsal annesi, sokak insanların koruyucu azizesi gibi davranıyordu.

"Ne iyi ettik," dedi gülümserken. "İyi ettik," dedim. Koluma girdi. "Şiir biliyor musun hiç?" dedi. Hay Allah. Gene kontrpiyede yakaladı... "Acentede gūnaşırı turist kerizliyorum, edebiyattan anlamam," diyemedim tabii. Hepten dallama bellemesin beni diye ufak, beyaz bir yalan bıraktım ortaya: "Severim de ezberimde yok şimdi." "Yaa," dedi, "en çok hangi şairleri seversin?" Dilimin ucundan bir Yaşar Kemal çıkacaktı, *İnce Memed*'in şiir kitabı olmadığını hatırladım, ağzımı topladım. "Ben," dedim, "böyle bir-iki şaire takılıp kalmayı sevmiyorum." Aferin ulan, dedim kendime, delikanlı adam böyle kıvrırır işte... "Bir şairi, ona takılacak kadar hissederek okumamışsındır belki," dedi. Hakeme baktım, golü verdi: 2-0. Hassiktir, çektim içimden...

Kaldırımında sere serpe yatan sokak köpeğini görünce durdu. Hayvandan yana döndü, eğilip kafasını sevmeye, gıdısını mıncıklamaya başladı şişkonun. "Baksana şunun güzelliğine," dedi, "mutlu olmak için şunların varlığını hissetmek bile yeter insana!" Kürkünün rengi kirden griye dönmüş hayvancağıza şöyle bir baktım. Bakmasam bile üç mahalle öteden varlığını hissedebilirdim. Yemin ederim ahır gibi kokuyordu. Siyah dudaklarından süzülüp önüne göl göl biriken salyalar, içimde mutluluğa dair herhangi bir his uyardırmamakla beraber, var olanı da alıp götürerekti neredeyse. "Acaba bir ismi var mı," dedim, ilgili görünmeye çalışı-

rak. Oysa böyle bir yaratığa vereceğim isme acırdım. “İsmi Arthur olsun!” dedi. “Arthur da kim?” demiş bulundum. “Ortaçağ efsanesi,” dedi, anlatmaya başladı. Allah’ım, dedim içimden, el kadar kadın neler de biliyor. Ökse saplı kılıç mevzu epey güzeldi. “Kral adammış Arthur,” dedim. “Kralmış zaten,” dedi. Köpeğe baktım tekrar, bir gülme geldi: Değil kılıcı taştan çıkarmak, başına şapka taksan çıkarcak hâli yoktu zavallının.

“Ben biraz acıktım, bir şeyler yiyelim mi?” dedi. Yarım gözlemeyle doymadı tabii, diye düşündüm; ufarak bir şey ya, hiç acıkmayacakmış gibi geliyor. “Buraları sen biliyorsun,” dedim, “bildiğin bi yer varsa götür de gidelim.” “Aslında caddenin sonunda seyyar bir ocak başı var, ama bu saatlerde biraz kalabalık olabilir,” dedi. “Kızım ne ocağı ne başı,” dedim hâliyle, “az evvel barda vejetaryen menü istemiş miydin?” “Hayır istemedim,” dedi gülerek, “sadece sordum. Ben vejetaryen değilim ki...” Çattık, dedim içimden. “Eee,” dedim dışımdan, “ne kıllık yapıyorsun elin gariban garsonuna?” “Şöyle düşün bak,” dedi, “diyelim et tüketmeyen biri bir şekilde o barda yemek zorunda kaldı.” “Nasıl zorunda ya,” dedim, “silah mı dayamışlar başına?” “Of hayır! Civarda karnını doyurabileceği başka bir yer yok, diyelim. Sen o durumda kalsan kendini çaresiz hissetmez misin?” “Hissederim tabii ama açlıktan öleceğime bi tavuk ızgara söylerim, hem beyaz et etten sayılmaz,” dedim. Farkı azaltmanın sevinciyle tribünlere koştum. “Mekânda yalnız böcek ızgara varsa? Öyle düşün,” dedi. “Eee...” dedim. Birkaç sefer de “Şey...” dedim. Yan hakemin sürekli rakipten yana çeken adalet terazisi bir kez daha kendini gösterdi: ofsayt bayrağı havadaydı. Kadın haklıydı. Kadın, dünyadaki en haklı kadın falandı.

“Bak,” dedi. Çok güzel “Bak,” diyordu. “...her zaman konuşarak anlaşılıyor demek ki.” Güldü... Gülüşüyle bera-

ber elektronik tabelanın dijital sayıları değişti. Fark açıldı: 3-0. Futbolun katili Türk hakemleri, dedim içimden, federasyona sövdüm...

Müco'nun Yeri'ne vardığımızda vakit epey ilerlemişti. Buna rağmen büfe-karavanın önündeki manzara Kadın'ın dediği gibiydi. Cayır cayır kızarmış et kokan gri bulutun altında kümelenen, bir eli dürümlü kıtıpiyoslar... "Ne yersin," dedi. "Ne yersen," dedim. Izgaranın başında, teri kelinden şakaklarına doğru süzölen orta yaşlı bir adam duruyordu. İri göbeğinin üstünde potluk yapan isli önlüğünü arada yüzünde gezdiriyor, ivedilikle terini siliyordu. Kadın'ı görünce gülümseyip el etti. "Hoş geldin güzel kızım, her zamankinden mi?" diye sordu. "Aynen Mücahit Abi, iki tane! Kişniş de at azıcık olur mu, bir de bol pul biber lütfen! Yaksın!" "Tamam güzel kızım, şu kanatları paketleyip hemen..." Nasıl ya, dedim kendi kendime, düş mü bu yoksa serap mı? Kadın'ın hamuruna ne katmışlar, votka mı şarap mı?

Zihnim o hayal senin bu hülya benim seksek oynarken, Kadın elimi tuttu, "Şura boşaldı, gel," dedi, beni sıpır sıpır yağlı minik bir masanın kıyısında hasır bir tabureye oturttu. Esmer bir çocuk, elinde sarı bezle yanımıza geldi. Eleman öyle zayıftı ki, deriyi serpmeye atmışlardı üstüne sanki. İnsan ocak başında çalışıyorsa eğer, böyle kurdan gibi gezmeye utanmalıydı kanaatimce. "Hoş geldin Abla," deyip masayı silmeye başladı. "Hoş bulduk Hüseyin, bu yıl bitiyor değil mi lise?" "Allah kısmet ederse bu sene son Abla." Eleman kuru bezle masanın üstünden bir kez daha geçti.

Ciğerden bir ısırık aldım. Yağı tuzu baharatı, her bir şeyi nefisti. Usta lavaşı da ızgaraya koymuş, bir güzel kızartmış; işi zanaattan sanata çevirmişti. "Sen üniversite okudun mu?" dedim. Açık ayranından bir yudum aldı, dudağındaki ince, beyaz çizgiyi diliyle yok ederken sorumu duymazdan geldi. "Acı," dedi, "çok fenaymış!" Eliyle ağzını yelpazeledi.